

GRADITELJSKA TEHNIČKA ŠKOLA

ŠKOLSKI ČASOPIS

Le Corbusier
ostavština jednog genija

Broj 1
Godina I
studeni
2011

ZAGREB

INTERLIBER

KUĆA
KALINA

PUT U
VARAŽDIN

NOĆ
KAZALIŠTA

I U MOJOJ ŠKOLI
VUKOVAR SVIJETLI

PROJEKT PROFESORICE
JAVOR NA INOVI

DAN ŠKOLE

SADRŽAJ :

1.SADRŽAJ.....	01
2.RADIONICA STRANIČNIK.....	02
3.NOĆ KAZALIŠTA.....	03
4.I U MOJOJ ŠKOLI VUKOVAR SVIJETLI.....	04
.....	05
5.DAN ŠKOLE.....	06
6.KUĆA KALINA.....	07
7.INTERLIBER.....	08
8.IZLET U VARAŽDIN.....	09
9.LE CORBUSIER.....	10
10.INTERVJU S PROFESORICOM JAVOR.....	11
.....	12

UREDNUCA I LEKTORICA: JELENA BRKLJAČIĆ PROF.

NOVINARI: MIRO ČABRAJA, DAJANA DRAMAC, TAMARA KOŽAR,

NIKOLA PAŠALIĆ, TIN PUGELNIK STIPEČ, MAJA ŠTRKALJ

GRAFIČKI UREDIO: TIN PUGELNIK STIPEČ

RADIONICA STRANIČNIK

22. studenog 2011. učenici Graditeljske tehničke škole u prostoriji školske knjižnice, pod vodstvom profesorice Sanje Rajković, izrađivali su straničnike ili poznatije znane „book-markere”. Na radionici je sudjelovalo tridesetak učenika prvih i drugih razreda. Svi učenici su bili kreativni, ali pozornost i oduševljenje profesorice posebno su izazvali dječaci koji su, unatoč predrasudama o nedostatku kreativnosti muškaraca, izradili vrlo maštovite i zanimljive straničnike.

„Cilj radionice bio je potaknuti učenike na kreativnost, na taj način približiti ih školi, knjizi, knjižnici. Na toj radionici učenici su imali priliku pokazati svoju kreativnost i vještine izrade straničnika, imali su priliku uz druženje na zanimljiv način realizirati svoju maštu. U planu imamo tematske radionice, izrađivanje povodom raznih prigoda, primjerice za Valentinovo ćemo izrađivati straničnike s motivima srca i slično.“ rekla je, oduševljena odazivom učenika, profesorica Sanja Rajković

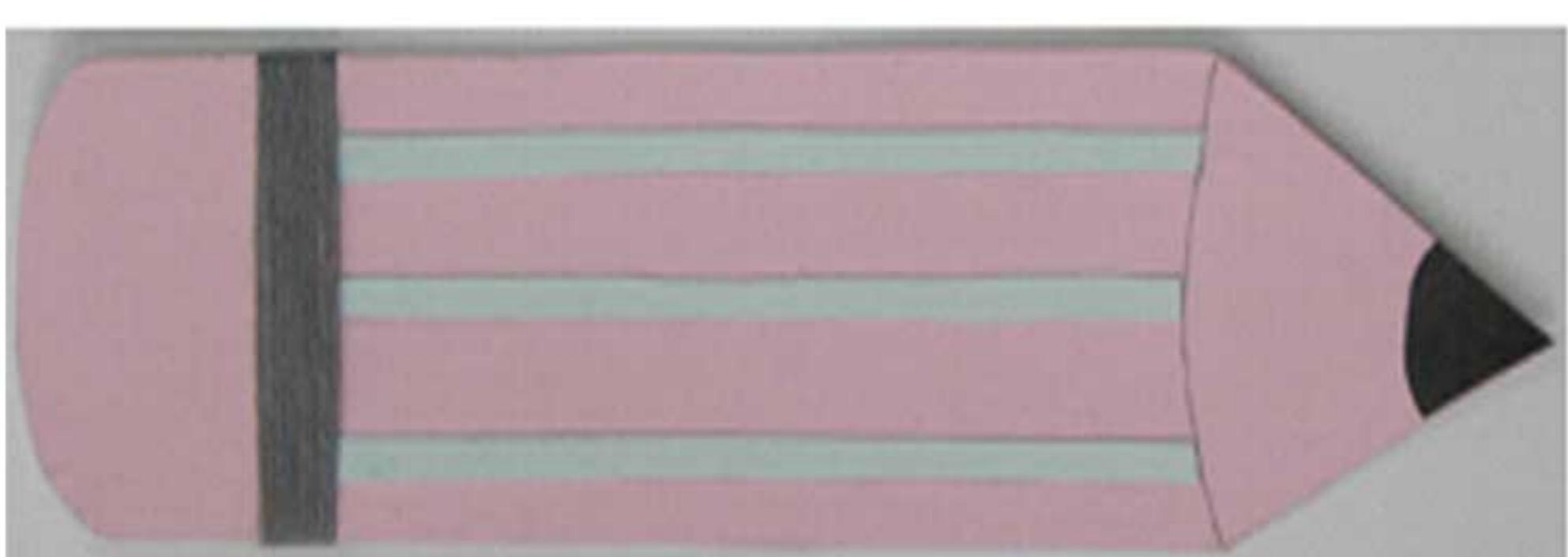
Učenici su također zadovoljni:

*“Bilo je lijepo i zanimljivo. Ekipa je super i rado bih to ponovila.”
Larisa Pintar*

“Radionica je bila odlična. Mislim da je bilo super pokazati svoju kreativnost kroz to.” Nikolina Prusac

“Bilo mi je zabavno i zanimljivo.” Lucija Leutarević

*“Bilo je zabavno. Svi smo si pomagali i upoznali smo nove ljudе.”
Ana Putrić*

Nikola Pašalić 3.b

NOĆ KAZALIŠTA

Ovogodišnja Noć kazališta održana je u subotu 19.11.2011. godine u 7 zemalja: Austriji, Bosni i Hercegovini, Hrvatskoj, Crnoj Gori, Slovačkoj, Sloveniji i Srbiji. U Hrvatskoj svake godine program je sve bogatiji, tako se je ove godine u 70 institucija odigralo čak 119 predstava i 40-tak popratnih programa. Uputio sam se u Zagrebačko kazalište mladih, koje je te večeri ponudilo predstavu Čovjek koji je spasio Europu, s početkom u 20:00 sati. U kazalištu je bio organiziran cijelodnevni program; u 17:00 sati Dramski studio Učilišta ZKM-a uprizorio je predstavu „Improvizacije”, u 18:30 sati predstavu „Tri kratke scene i dugi oporavak” s temom nasilja među djecom, te u 22:00 sata predstavu Pošto željezo, Dansen? Ulaz na sve predstave bio je besplatan. O noći kazališta sam popričao sa dramskom pedagoginjom ZKM-a koja mi je ustvrdila da Noć kazališta iz godine u godinu privlači sve više i više ljudi. Na predstavi Čovjek koji je spasio Europu ljudi su sjedili na podu jer nije bilo dovoljno sjedećih mesta. Više od 40 000 građana posjetilo je Noć kazališta. Većina ulaznica za predstave je bila besplatna dok je u nekim kazalištima cijena bila simbolična. Osim predstava, tijekom te noći organizirani su obilasci kazališta, razgovori s glumcima, degustacije, izložbe i koncerti. Besplatan ulaz i dobara zabava privukla je velik broj ljudi.

Miro Čabraja 3.b

I u mojoj školi Vukovar svijetli

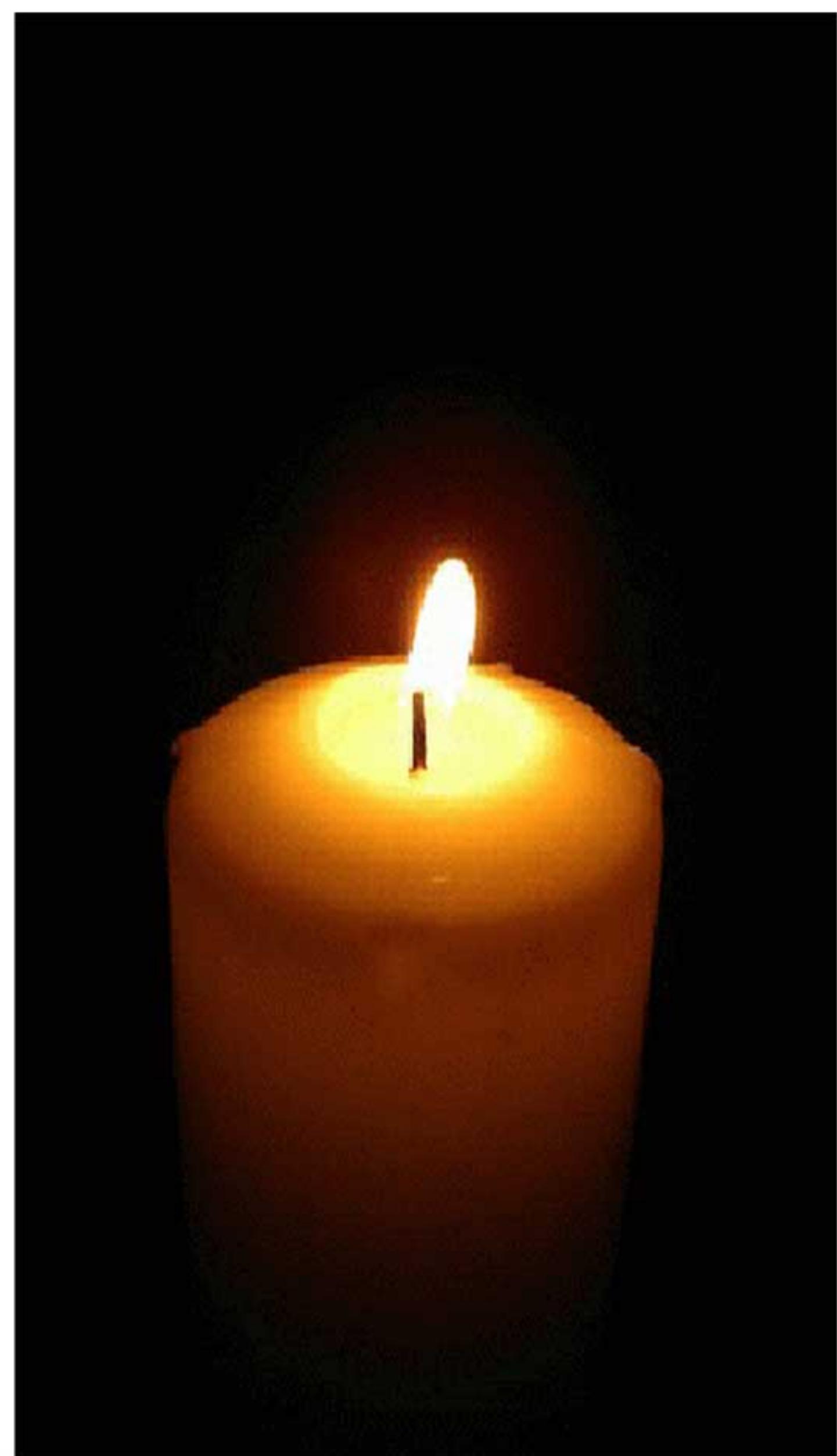
«... Za njih se pomoli, nek mi braća znaju, HEROJI SE

NIKAD NE ZABORAVLJAJU ...»

Vukovar. Grad koji se nalazi u sjeveroistočnoj Hrvatskoj, smješten na rijeci Dunav, tik uz granicu sa Srbijom. Počevši od rane povijesti i antike, preko naseljavanja Hrvata, turske vladavine pa sve do stvaranja i trajanja države Jugoslavije, Vukovar je oduvijek bio gospodarsko i kulturno čvorište istočne Hrvatske. Međutim, proglašenjem samostalnosti Hrvatske, 1990.g počinju izbijati bune i neslaganja u politici i društvu na teritoriju tada već raspadnute Jugoslavije te u samom gradu Vukovaru sa udjelom srpskog pučanstva. U travnju 1991.izbija krvavi rat za slobodu Republike Hrvatske. Prvi od napadnutih gradova upravo je bio Vukovar.

Svaki čovjek, uključujući i nas mlađe koji tada još nismo bili niti rođeni, treba znati što se događalo u vrijeme Domovinskog rata, te trebamo biti zahvalni onima koji su branili Lijepu našu. Prije nego većina nas počne iznositi pregršt zaključaka i kritika, važno je naglasiti što se zapravo događalo u Vukovaru nekoliko mjeseci prije samog 'pada', i ne samo mjeseci već i godina patnje, боли, straha, ali i neprocjenjive hrabrosti branitelja.

Bitka za Vukovar započela je 25.kolovoza 1991.godine kada su bivša JNA i srpske paravojne postrojbe krenule u opći tenkovsko-pješački napad na Vukovar. U bitci za Vukovar ubijeno i poginulo je 1624 branitelja i civila, a ranjenih je bilo više od 2500. Opkoljeni grad branilo je oko 1800 pripadnika Zbora narodne garde, policije, te dragovoljaca ustrojenih u 204.gardu Hrvatske vojske. Obrana grada slomljena je 18.studenog 1991.godine. U srpske koncentracijske logore odvedeno je više od sedam tisuća zarobljenih branitelja i civila, a iz samog je grada prognano 22000 Hrvata i ostalih građana nesrba.Tri mjeseca cijeli grad je proveo u vlažnim i pljesnivim skloništima i podrumima, živeći 56 dana bez vode, struje i komunikacije sa svjetom. S vremenom je nestajalo hrane,

a pomoći nije bilo ni od kud. Ubrzo je grad srušen sa temelja. Trebamo se diviti tim ljudima koji su izdržali toliko dana u tami izvan poštenih čovjekovih potreba. Kako li je samo njima bilo vidjeti razrušen grad, pustoš, uništena sva sjećanja na vrijeme provedeno u Vukovaru.

Teška je činjenica da je na Vukovar svakog dana padalo 7-8 tisuća granata, a omiljena meta njima je bila vukovarska bolnica. U njoj, točnije u njezinom podrumu se svakog dana protiv smrti i raznih medicinskih problema borilo 12 djelatnika bolnice. Neumorno su se brinuli o 261 ranjeniku, s time da je bilo i velik broj onih koji su tražili neko sklonište. Bolnica je bila prepuna, ponestalo je medicinske opreme, snalazili su se na mnoge načine kako bi spasili ranjene. Nada za izbavljenje nije jenjavala, a svu tugu i strah liječiti su mogli jedino pjesmom i molitvom. Nakon pada Vukovara iz bolnice su izvedeni ranjenici, koji su postali predmet prljavog zločina srpskih zapovjednika. Svi oni pogubljeni su na Ovčari, a jedan od njih bio je vukovarski novinar Siniša Glavašević te mnogi drugi čija su imena ostala duboko urezana u povijest.

Taj rat odnio je sve dobro što je sloboda značila; ptice na nebu zamijenile su granate i helikopteri, miris cvijeća i miris ručka što dopire iz domova zamijenili su smrad i dim, pjesmu i osmijeh na licima građana uništite su sirene, pucnjava, vapaj ranjenih, žena, djece... sve je nestalo u trenu. Božja pravda uvijek pobjeđuje, pa je i pobjedila i ovog puta. Tako su naši branitelji, ali i svi Hrvati pokazali domoljublje i spremnost na borbu. Srpska moć je ostala zaprepaštena, a cijeli svijet se još danas iznenađuje kako li se samo jedan mali grad mogao oduprijeti tolikoj moći. Vukovar nije tražio slavu već je tražio da se ga nikad ne zaboravi. Da se ne zaborave patnje, bol, prolivena krv i sve žrtve podnešene za jedan jedini dom. Iako je to mračan događaj, u hrvatskoj povijesti je ostavio samo stranice ispisane svjetлом.

Sada nakon 20 godina vrijedno je spomenuti dan, 18. studenog, kada je pao taj veliki grad, grad heroj. Od tada taj datum za Hrvate predstavlja sjećanje na sve one heroje koji su pali za nas. Ove godine 18. studenog obilježila se je dvadesetogodišnja obljetnica pada Vukovara. Cijela Hrvatska je odisala nekom mirnoćom i poštovanjem, svaki grad je odao počast na svoj način. Dok su se stanovnici grada Zagreba okupljali u Ulici grada Vukovara i postavljali lampione, u Vukovar su prisutzali mnogobrojni branitelji, obitelji poginulih te domoljubi koji se žele pokloniti pred gradom herojem. I u našoj školi zasvijetlio je Vukovar. Tako su učenici na školskoj priredbi povodom Dana škole zapalile lampione i poslušali monolog Siniše Glavaševića Priča u Vukovaru. Nadam se da će se u vašim srcima pronaći mjesto za molitvu za sve žrtve tog grada, grada heroja.

«... IZ KRVI I BOLA NIKNUT ĆE CVIJEĆE I NIKADA NAROD ZABORAVITI NEĆE, VUKOVAR ...»

PRIREDBA POVODOM DANA ŠKOLE

Školska priredba povodom Dana škole održana je 21.11.2011. u našoj školskoj kino dvorani. Kao i svake godine, učenici su se potrudili da svojim nastupima i recitacijama uveličaju ovaj događaj, tako da ih moramo poхvaliti.

Sandi Ivanda i Dajana Dramac su profesionalno obavili svoj zadatak voditelja, dok su nas Filip Perić, Nikola Pašalić, Antonija Odeljan i Bruno Žabek ugodno iznenadili svojim glazbenim sposobnostima.

Mia Rožić počastila nas je recitacijom „Da sam ja učiteljica“

Na kraju priredbe svi zajedno, pjevači i publika, smo otpjevali pjesmu Prljavog Kazališta „Ruža Hrvatska“.

A Miro Čabraja, recitirajući monolog Siniše Glavaševića „Priča o gradu“ prisjetio se je stradanja Vukovara i njegovih građana.

Maja Štrkalj 3.b

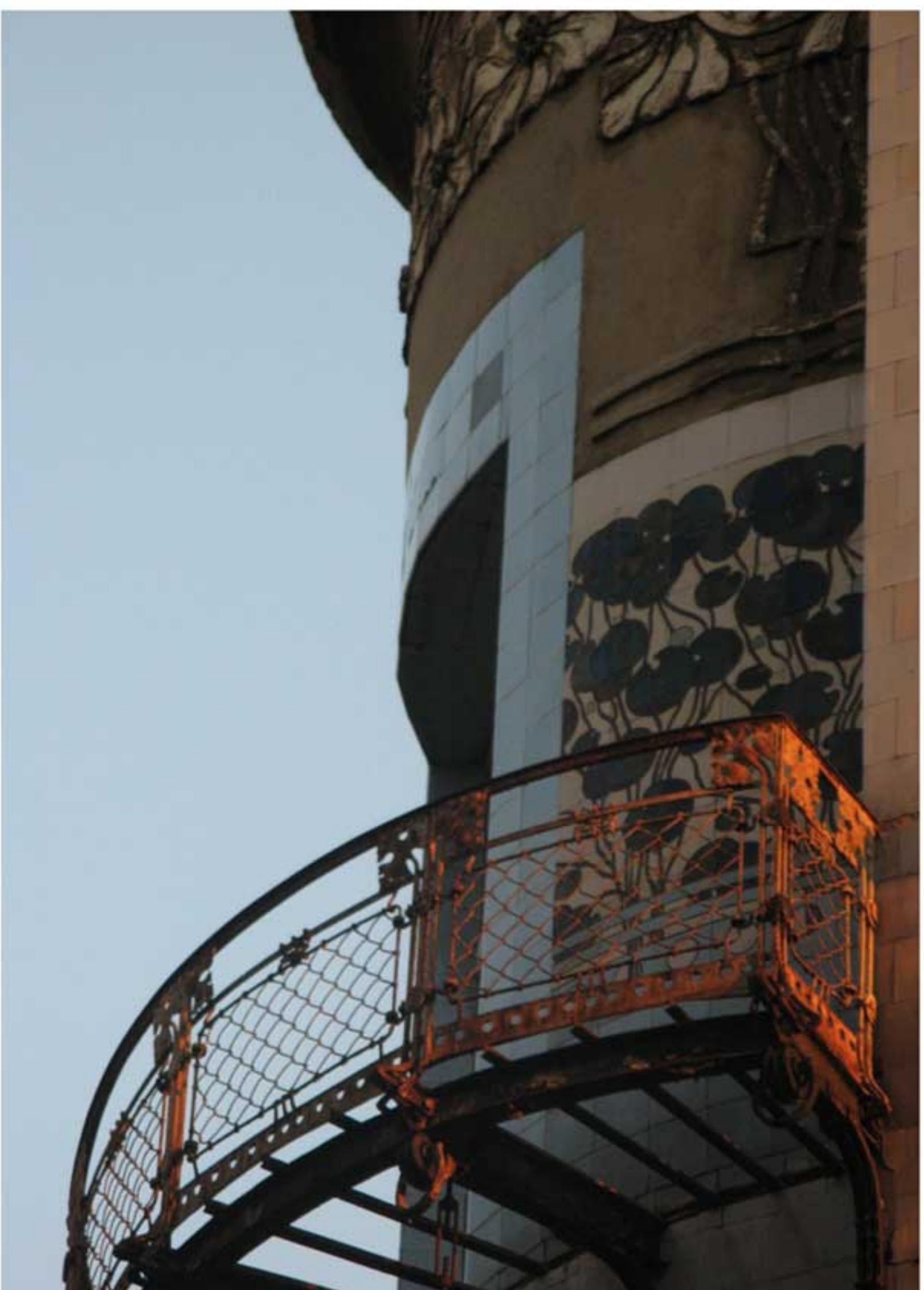

KUĆA

Vjekoslav Bast završio je Graditeljsku školu, a potom i visoku školu arhitekture pri Bečkoj akademiji lijepih umjetnosti. Svi njegovi projekti nose obilježja secesijske gradnje, ali i moderne. Osim u Zagrebu projekte još ostvarivao i u Parizu, Pragu, Beču i Ljubljani. Jedno od njegovih arhitektonskih ostvarenja je i Kuća Kallina koja se nalazi na križanju Gundulićeve i Masayrikove ulice u Zagrebu. Ova zgrada posebna je po izgledu svojeg pročelja.

Naime, zgrada je cijelim svojim dijelom obložena glaziranom opekom koja je ukrašena i komponirana tako da izgleda kao biljna dekoracija.

Zgrada na svojem pročelju ima i umetnute oblike šišmiša. Balkoni su vrlo zanimljivo ostvareni, sastoje se od metalne konstrukcije s umetnutim staklenim pločama. Svoju posebnost ova zgrada može zahvaliti svojem naručiocu, Josipu Kallini vlasniku tvornice keramike, kojemu nabavljanje takvih glaziranih opeka nije predstavljao velik problem. Zgrada je građena u razdoblju od 1903. do 1904. godine.

INTERLIBER

Interliber je međunarodni sajam knjiga i učila, predstavlja poslovni svijet izdavačkog i edukativnog stvaralaštva s najvećom ponudom knjiga i učila na jednom mjestu. Sajam se održava pod visokim pokroviteljstvom Ministarstva kulture Republike Hrvatske. Ovogodišnji Interliber održao se u periodu od 8. – 13. 11. 2011. na prostoru Zagrebačkog velesajma.

10.11.2011. učenik Miro Čabraja sudjelovao je na glumačko-poetskoj radionici Zvonka Zvečevića „Glas i govor: tijelo-glas-stih“. U razgovoru s učenikom Mirom saznala sam da je radionica imala pozitivan učinak, te da je iz radionice mogao puno naučiti o glumi.

Dan poslije, 11.11.2011. zajedno sa dramskom grupom pod vodstvom knjižničarke Jelene Brkljačić išli smo u posjet literarnoj radionici Tvrtka Vukovića „Što je poezija i kako je čitati“. Unatoč velikom trudu profesora predavača Tvrtka Vukovića smatram da radionica nije bila izričito korisna; predavač je bio izrazito tih, većina polaznika radionice nije mogao čuti i shvatiti o čemu se zapravo govori.

IZLET U VARAŽDIN

Tog jutra 18.11.2011. zaputili smo se u Varaždin. Vesela atmosfera u autobusu pridonijela je brzom dolasku na mjesto odredišta, u staru jezgru Varaždina. Naš vodič je bio ugledni arhitekt Armin Sovar, koji nam je pokazao glavna okupljališta Varaždinaca, trgove i ulice. Budući da je bilo dosta hladno odlučili smo se svi zajedno ugrijati u jednome od mnogobrojnih kafića, Bar Fly-u. Nakon čaja, kave i ostalih napitaka zaputili smo se u novoizgrađenu sportsku dvoranu u kojoj su se igrale utakmice rukometnog svjetskog prvenstva. Vidjeli smo glavnu i sporednu dvoranu, te dvoranu za natjecanja u kuglanju. Svidjelo nam se sve što smo vidjeli jer je sve bilo jako moderno i atraktivno, kao da sama dvorana poziva gledatelje na utakmice i koncerte. U Čakovcu smo posjetili kuću našeg vodiča, arhitekta, koju je sam projektirao. Kuća nas je zadivila svojom unutrašnjom suvremenom arhitekturom koja je jako neobična i zbilja vrijedna divljenja. Nije ni čudo što je u kuću dosad uloženo oko 170 000€, jer je vrijedilo, barem po do tada viđenom. Poslije obilaska kuće, prošetali smo do doma Graditeljske tehničke škole gdje smo jeli, te tako se napunili energijom za daljnji obilazak. S ravnateljem škole smo prošetali kroz srednju strukovnu školu u kojoj smo vidjeli razne radionice i saznali kako nastaju pojedini ukrasni, lončarski predmeti, stolice... Povratak u Varaždin značio je posjet muzeju kukaca u kojem smo vidjeli razne životinjice koje krase hrvatsko tlo i slobodno vrijeme koje su učenici uglavnom proveli otkrivajući kako Varaždin navečer diše, kamo Varaždinci izlaze, a profesori uglavnom šećući i razgledavajući grad. Vratili smo se u Zagreb, živi i zdravi s još jednim krasnim iskustvom iza nas.

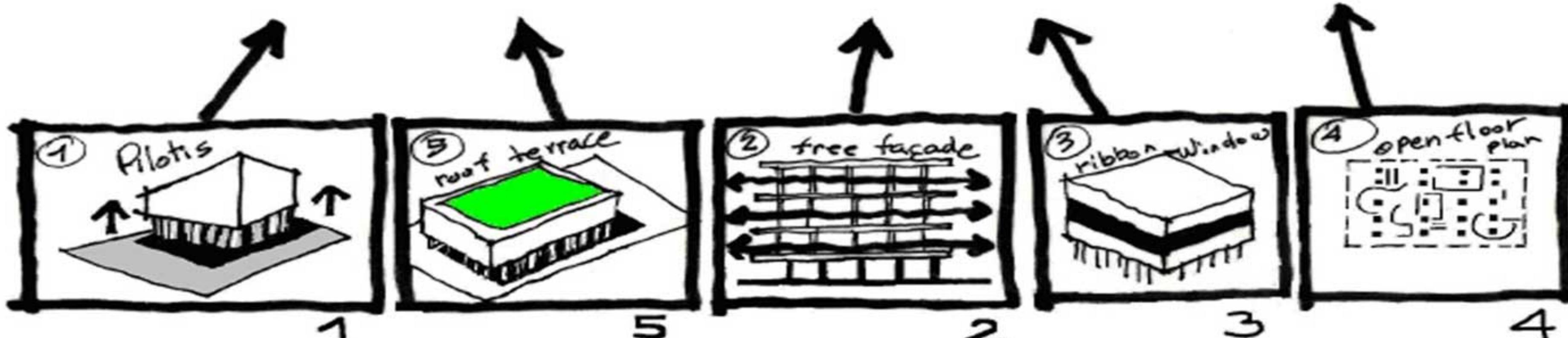
Le Corbusier

Le Corbusier poznati je francuski arhitekt, švicarskih korijena. Kada kažem arhitekt, moram napomenuti da područje njegovog djelovanja nije bilo samo na polju arhitekture, ističao se, osim u arhitekturi, i u drugim poljima umjetnosti. Bavio se dizajnom i urbanizmom, između ostalog je pisao i slikao. Rođen je kao Charles-Édouard Jeanneret-Gris, u jednom malom švicarskom gradiću koji se nalazi na sjevero-zapadu švicarske, nedaleko od švicarske granice s Francuskom. Još od malena ga je privlačila likovna umjetnost, upisavši školu za likovne umjetnosti studirao je u Budimpešti i Parizu. Veliki utjecaj na njegova najranija arhitektonska djela ostavio je jedan profesor u njegovoj školi. Godine 1907. putuje u Pariz gdje dobiva posao u arhitektonском birou Augustea Perreta, francuskog začetnika armiranog betona.

Studiravši u Beču upoznao je neke od svojih suvremenika, a u tom periodu tečno je naučio pričati njemački jezik.

Godine 1911. proputovao je Balkan, te je posjetio Grčku, Bugarsku i Tursku. U tom vremenskom razdoblju punio je svoje knjižice za skiciranje onim što bi video tijekom putovanja, onime što bi ga inspiriralo. Sve do završetka I. svjetskog rata nije se vratio u Pariz, a u tom vremenskom razdoblju poučavao je u svojoj staroj školi. Svoj nadimak LE CORBUSIER dobio je 1920. godine, bilo je to materinje ime njegova djeda. Le Corbusier nastavlja stvarati vrlo lijepе građevine koje su u vremenu svojeg nastanka bile izričito napredne, pa zato imaju posebnu važnost i utjecaj u modernoj arhitekturi kakvu pozajmimo danas. Na primjeru Ville Savoye Corbusier je predstavio 5 principa arhitekture: podizanje građevine od razine terena pilotima, maksimalno osvjetljene građevine prirodnim svjetлом uz pomoć velikih staklenih stijena, slobodno pročelje, slobodan tlocrt u kojem su fiksni samo nosivi stupovi, ravan krov s vrtom. U Le Corbusierovoј ostavštini vrlo je važan Modulor, Corbusierova antropometrička skala proporcija koja se koristi i danas. Le Corbusier umire 1965. godine od utapanja kao posljedice srčanog udara.

Tin
Pugelnik
Stipeč 3.b

Intervju s profesoricom Javor

Dragana Javor je profesorka strukovnih predmeta u Graditeljskoj tehničkoj školi. Po struci je diplomirani inženjer arhitekture s radnim iskustvom u praksi i prosvjeti. Na ovogodišnjoj izložbi inovacija, prototipova i studentskih poslova, Inova 2011., osvojila je srebro za projekt Niskoenergetski stambeni niz. Također dobitnica je niza priznanja, pohvala i nagrada od kojih bi izdvojio srebrno odličje na međunarodnom sajmu Internationale fachmesse „Ideenfindung-neuheiten“ u Nürnbergu 2008. godine, te sudjelovanje i redovito osvajanje nagrada na nacionalnim izložbama odabralih maturalnih radova u području graditeljstva „Igrač“.

KAKAV JE POSAO PROFESORA? JE LI NAPORNO BITI PROFESOR? ŠTO VAM JE NAJTEŽE U VAŠEM POSLU?

„Posao profesora je human posao visoke kvalitete; to je posao u kojem prenosite svoja znanja i vještine na učenike. Na vama je odgovornost. Vi ste ti koji djecu uče kulturi, moralu. A svaki je posao naporan, zahtjevan, savjestan i odgovoran, naravno, ako ga tako shvaćaš. Učiš i odgajaš buduće generacije za budući razvoj svijesti. Netko to prihvata, a netko ne. U društvu ovaj posao kao i djelatnost arhitekture, graditeljstva i građevinara nije baš naročito vrednovan niti cijenjen.

Teško je odvojiti što je najteže u poslu. Ovisi o situaciji i slučaju. Često se susrećemo sa stresnim situacijama. Profesori su velikim entuzijasti vjeruju u mladost i nesobično im pomažu. Meni osobno je najteži dio posla opravdavati odnosno ne opravdavati izostanke. Zašto? Učenici mnogo izostaju, a roditelji u tim situacijama zakazuju.“

POSTOJI LI NEKAKVA ANEGDOTA?

„Anegdota? Pa ne mogu se sada trenutno sjetiti. Za mene je vrijednost rad, upornost, humanost među učenicima. Ako me učenik u tom smjeru ne shvaća, imat će probleme u radu i učenju i zadovoljstvu rezultatima. Nerad stvara probleme, gubi se sreća. Tražiti izlaz u nekim lošim navikama stvara probleme.“

KAKVE UČENIKE „VOLITE“, A KAKVE „NE VOLITE“? IMATE LI VIŠE DOBRIH ILI LOŠIH ISKUSTAVA SA UČENICIMA?

„Volim podjednako sve! Ali izdvajam talentirane, simpatične, razumne i tolerantne. Ne cijenim neradnike, a naročito one koji izostaju s nastave, kasne na 1. sat, bježe s nastave i primitivne. Znate, teško je biti kvalitetan i pametan. Često to kažem, svatko može biti loš, a teško je biti dobar. Treba se boriti protiv takvih osoba ukazati im na vrijednosti i kvalitete, tako će svi biti zadovoljni i sretni.“

IMATE LI VIŠE DOBRIH ILI LOŠIH ISKUSTAVA S UČENICIMA?

„Imam loših i dobrih iskustava. Ne stavljam ih na vagu. Obično nastojim loša zaboraviti, a dobra iskustva rado pamtim.“

Čime se bavite u slobodno vrijeme? Imate li kakav hobi?

„Uz profesorski posao bavim se inovacijama, izvođačkim radovima u graditeljstvu-privatni poslovi. To mi je više kao hobi. Umjetnost, arhitektura i graditeljstvo su jedine grane kojima se bavim.“

ZAVRŠILI STE ARHITEKTURU, KAKVA SU ISKUSTVA I DOJMOVI SA FAKULTETA?

„Arhitektura za studiranje nije teška ako to volite, imate umjetničke naklonjenosti i posvetite se savjesno studentskom radu i učenju. Kada završite zahtjevni studij, tek onda vas čeka učenje, praksa i odgovoran rad u graditeljstvu na različitim razinama i poslovima.“

Koji je najbolji i najlakši put do uspjeha u našoj struci?

„Treba imati cilj, veliku volju za životni put koji se sastoji od različitih vrijednosti. Učenje, rad, poštovanje, tolerancija, moralnost, prijateljstvo, međusobno poštivanje, nesebično pomaganje i na kraju ljubav prema arhitekturi i graditeljstvu. Ono ostaje iza nas kroz stoljeća i piše se povijest. Nema recepta za uspjeh. kako si napraviš, tako će ti biti u životu.“

Koji je Vaš životni moto?

„Životni moto: pošteno i savjesno obavljaj svoje životne djelatnosti i okruženje će biti zadovoljno i sretno. Bit će manje problema!“

Nikola Pašalić 3.b